

*de*  
*Gouden*  
*Kandelaar*

**DE BELANGRIJKSTE  
PRIORITEITEN  
VAN HET CHRISTENLEVEN**

**Deel 2**

**Zac Poonen**

*Aflevering 145*

## ÉÉN DING HEB IK VAN DE HERE GEVRAAGD

*De HERE is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen?*

*De HERE is mijns levens veste, voor wie zou ik vervaard zijn?*

*Toen boosdoeners op mij afkwamen om mijn vlees te eten  
– mijn tegenstanders en mijn vijanden – zijn zij zelf  
gestruikeld en gevallen.*

*Al legerd zich een leger tegen mij, mijn hart vreest niet;  
al verheft zich een krijg tegen mij, nochtans blijf ik vertrouwen.*

*Eén ding heb ik van de HERE gevraagd, dit zoek ik:  
te verblijven in het huis des HEREN al de dagen van mijn leven,  
om de liefelijkheid des HEREN te aanschouwen,  
en om te onderzoeken in zijn tempel (Psalm 27:1-4).*

Deze prachtige psalm werd geschreven door David, die op de troon van Israël gekomen was. Toch vertelt hij ons in vers vier dat hij maar één ding in de hele wereld van de Here begeerde. Koningen in die dagen hadden meestal twee verlangens. Het ene was de uitbreiding van hun gebied en het andere was het vergaren van rijkdommen. Israël was nog niet een erg groot volk, en David was ook niet een superrijke koning. Toch was zijn gebed niet gericht op één van deze twee dingen. Zelfs als hij omsingeld zou zijn door vijanden, zegt hij, dan zou toch zijn allereerste wens zijn om te verblijven in de tegenwoordigheid van de Here om Zijn liefelijkheid te aanschouwen. En hij voegt eraan toe: “Al de dagen van mijn leven” (vs. 3 en 4). Het is het beeld van een minnares in de tegenwoordigheid van haar geliefde, die zijn schoonheid aanschouwt en verder niets in de hele wereld begeert. Woorden hoeven er niet te worden gesproken – zo groot is hun liefde voor elkaar. Wie zo’n liefde hebben ervaren, weten hoe dat is.

Ik geloof dat we hier één reden hebben waarom David in de bijbel een man naar Gods hart genoemd wordt. Hij was niet volmaakt. Eens is hij

diep in zonde gevallen en pleegde zowel overspel als moord. Maar toen hij berouw had, vergaf God hem, reinigde en herstelde hem en noemde hem nog steeds een man naar Zijn hart (Hand. 13:22). Eén reden was, zoals we net gezegd hebben, dat diep in Davids hart een intense liefde voor zijn Heer was. In 1 Samuel 16:7 zegt God duidelijk dat Hij het hart van de mens aanziet en daarbij gaat het over David. Liefde voor de Here is dus ook een van de hoogste prioriteiten in het christenleven.

Liefde is dus ons onderwerp en we gaan dit behandelen aan de hand van drie punten. In de eerste plaats zullen we zien dat liefde de basis is van al Gods handelen met de mens. Daarna gaan we zien dat liefde het motief van onze toewijding moet zijn. En tenslotte willen we de liefde zien als de betrouwbare toets van ons geestelijk leven.

## **Liefde – de basis van al Gods handelen met de mens**

Zoals we in hoofdstuk één begonnen met het fundament van ons geloof, zo moet het ook nu duidelijk zijn dat we een stevig fundament nodig hebben voor onze liefde voor de Here. Dat fundament is en kan niets anders zijn dan Zijn eigen onveranderlijke liefde voor ons. “Wij hebben lief *omdat* Hij ons eerst heeft liefgehad” (1 Joh. 4:19). Veel christenen hebben later in hun leven moeilijkheden omdat ze in het begin nooit duidelijkheid hadden op dit punt. Meteen aan het begin van ons christenleven moeten we dit fundament stevig onder onze voeten hebben. Dan alleen kunnen we verder komen.

Toen God deze aarde geschapen had en de mens daarop geplaatst had, was het Zijn bedoeling dat alles zou leven en bewegen in een sfeer van liefde. Zelfs de gehoorzaamheid die Hij van de mens verlangde was niet de gehoorzaamheid van slavernij maar van liefde. Aangezien er geen liefde kan zijn in de ware zin van dat woord als er geen vrijheid van keuze is, gaf God Adam een wil die vrij was om te kiezen, ook al bracht dat het grote risico van een verkeerde keuze met zich mee. Maar God wilde, het koste wat het kost, een relatie met de mens hebben die vrij was. Hij heeft nooit slaafse gehoorzaamheid van de mens willen hebben. Toen niet en nu niet!

De hele bijbel door zien we dat dit principe van liefde al Gods handelen met de mens bepaalt. We willen in dit verband nu naar de eerste twee teksten kijken waarin het woord “liefde” voorkomt. De eerste verwijzing over een onderwerp in de bijbel is altijd een grote hulp bij het bestuderen van dat onderwerp. Laten we nu naar die twee teksten kijken.

Liefde wordt voor het eerst genoemd in Genesis 22:2, waar Izak, Abrahams zoon, zijn enige, die hij liefheeft, wordt genoemd. Het offeren van Izak op het altaar, dat later in het hoofdstuk volgt, is een duidelijk beeld van Golgotha, waar God de Vader Zijn enige Zoon gaf als een offerande voor onze zonden. Daarom is de liefde in vers 2 een beeld van de liefde van God de Vader voor Christus. De tweede keer wordt “liefde” genoemd in Genesis 24:67, waar we lezen van de liefde van Izak voor Rebekka – de liefde van een man voor zijn vrouw. Hier hebben we een duidelijk beeld, zoals de rest van het hoofdstuk zo prachtig laat zien, van de liefde van Christus voor Zijn gemeente. In het Nieuwe Testament worden deze twee concepten samengevoegd door de Here in Johannes 15:9: “Gelijk de Vader Mij heeft liefgehad” (met de liefde van een vader voor een zoon, zoals in Gen. 22:2) “heb ook Ik u liefgehad” (met de liefde van Christus voor de zondaar, die zijn parallel vindt in de liefde van een bruidegom voor zijn bruid, zoals we zagen in Gen. 24:67). Zo zien we zelfs in de typologie van het Oude Testament deze gedachte van Gods intense liefde voor de mens weerspiegeld.

Laten we daarom naar Genesis 24 kijken en in dit zwakke beeld van Izak en Rebekka enkele kenmerken zien van de grote liefde die de Here voor ons heeft. Als God probeert ons te laten zien hoezeer Hij ons liefheeft, dan is het heel betekenisvol dat Hij de relatie man-vrouw als voorbeeld gebruikt. De eenheid tussen man en vrouw is de meest intieme van alle aardse relaties. Hoewel het niet wijs zou zijn om de vergelijking te ver door te trekken, onderstreept de goddelijke keuze van deze illustratie toch duidelijk de heel persoonlijke intimiteit die de Here met ieder van ons verlangt te hebben en die Hij verlangt dat wij met Hem hebben. Dit zien we ook bevestigd in nieuwtestamentische bijbelgedeelten als Efeze 5:21-33. In Genesis 24 kunnen we een soort allegorie zien van de goddelijke zoektocht naar zo’n relatie met de mens. Abraham kunnen we zien als een beeld van God de Vader, zijn knecht als een type van de Heilige Geest en Izak als een type van God de Zoon, terwijl Rebekka haar plaats inneemt als type van de vervreemde, onverloste mens in een ver land, wie de Heilige Geest zoekt te winnen voor Christus. In de houding van Abrahams knecht (die in deze missie zowel Abraham als Izak vertegenwoordigde) en de houding van Izak ten aanzien van Rebekka, zien we kenmerken van de liefde van Christus voor ons.

Ten eerste zien we in vers 22 en 53 dat Abrahams dienstknecht Rebekka geschenken geeft uit de rijkdommen van zijn meester. Dit geeft ons een inzicht in het hart van God. Als Hij tot ons komt, komt Hij niet om te

eisen, maar om te geven. Zoals een echtgenoot alles verlangt te delen met zijn vrouw, zo verlangt de Here alles wat Hij heeft met ons te delen. Velen van ons hebben het idee dat als we ons volledig aan de Here overgeven, Hij zoveel eisen aan ons stelt dat ons leven miserabel wordt. Ook al zeggen we dat niet met zoveel woorden, toch is dit de reden dat we terugdeinzen voor een onvoorwaardelijke overgave aan de Here. Toch heeft Jezus duidelijk gezegd in Johannes 10:10 dat niet Hij de echte dief is die komt om alles van ons te stelen, maar de duivel. Maar er zijn maar zo weinigen die dit geloven. Als we echt geloofden dat de Here Jezus gekomen is om ons alles te geven wat Hij heeft, dan zou er geen terughoudendheid zijn in de overgave van ons leven aan Hem.

Er is een verhaal van een dominee die eens op bezoek ging bij een arme oude vrouw om haar een gift te brengen waarmee ze de huur kon betalen. Hij ging naar haar huis en klopte aan, wachtte en klopte weer. Maar er kwam geen antwoord en tenslotte ging hij weer weg. Een paar dagen later ontmoette hij haar op straat. “Ik ben laatst bij je aan de deur geweest met een cadeau”, zei hij, “maar de deur zat op de grendel en ik kreeg geen antwoord.” “O”, zei de oude vrouw, “het spijt me. Ik was binnen, maar ik dacht dat het de huurbaas was om de huur op te halen en daarom deed ik de deur niet open.” Broeder en zuster, de Here Jezus is niet gekomen om de huur op te halen! Hij is gekomen om ons alles te geven wat Hij heeft. Hij wil ons onvoorstelbare rijkdom brengen. Wat dwaas is het dan om de deur niet voor Hem open te doen. Wat dwaas is het om ons leven niet helemaal over te geven.

Kijk nog eens naar Abrahams knecht. Een ander kenmerk van dit verhaal is dat Eliëzer Rebekka niet dwong om met hem mee te gaan, ook al wist hij dat ze Gods keuze was voor Izak. Hij respecteerte haar vrije wil en pas toen zij zelf wilde, nam hij haar mee (vs. 54-59). Dat is ook kenmerkend voor de liefde van Christus voor ons, zoals we in het kort al gezien hebben. God respecteert de vrijheid van keuze van de mens. De liefde van God is zonder dwang. Hij zal je nooit dwingen iets te doen. De mensen in de wereld – ja, zelfs christelijke leiders – oefenen vaak druk op je uit om allerlei dingen tegen je wil te doen, maar God nooit. En ik wil daar terloops aan toevoegen dat iemand die verlangt God gelijkvormig te zijn, Hem hierin zal volgen. De Here zal je nooit dwingen je bijbel te lezen of te bidden of voor Hem te getuigen. God zal nooit een zondaar dwingen zich tot Hem te bekeren of Hem te gehoorzamen. Toen God Mozes Zijn instructies gaf over de tabernakel, zei Hij dat alleen een mens “wiens hart hem dringt” iets mocht geven voor de tabernakel (Ex. 25:2) en dit principe

vinden we terug in het Nieuwe Testament (2 Cor. 9:7), ja, het loopt door de hele bijbel heen. God beveelt wel gehoorzaamheid aan Hem, maar Hij dwingt nooit iemand om te gehoorzamen. Hij respecteert altijd de vrije wil die Hijzelf aan de mens gegeven heeft. Waarom zouden jij en ik dan bang zijn voor zo'n liefde?

Toen Rebekka eindelijk aankwam bij het huis van Izak, was hij zelf in gebed in het veld (vs. 63). De reis die Abrahams knecht gemaakt had om Rebekka te halen was lang geweest, zo'n kleine duizend kilometer, zowel heen als terug, en hij moet zo'n twee maanden onderweg geweest zijn. Toen de tijd vorderde zal Izak zeker met een toenemende verwachting uitgekeken hebben: wanneer komt mijn bruid nu? Elke dag heeft hij waarschijnlijk uitgekeken naar de verwachte karavaan. Iedere dag ging hij het veld in en bad tot God dat ze gauw mocht komen. Toen zag hij op een dag de kamelen komen. Wat een vreugde moet zijn hart vervuld hebben! Toch is dit nog maar een zwak beeld van het intense verlangen waarmee onze geliefde Here naar ons uitkijkt in de hemel. Dit feit is verbaazingwekkend maar waar, dat hoewel wij zo zondig en bezoedeld zijn en ook vaak opstandig, de liefde van onze Here toch zo groot is dat Hij in de hemel op ons wacht met reikhalzend verlangen. Misschien is er ook een sterk verlangen in ons hart om Hem te ontmoeten. Maar veel, veel groter is Zijn verlangen om ons te ontvangen en Zijn heerlijkheid met ons te delen. Zelfs hoewel God volledig zelfgenoegzaam is, is toch Zijn zelfverkozen verlangen om bij de mensen te wonen weer een onderwerp dat door de hele bijbel loopt. Wat moet Hij verdrietig zijn als men aan Zijn liefde twijfelt, ondanks al de bewijzen die Hij gegeven heeft van de realiteit en grootheid ervan.

De hele geschiedenis van het volk Israël door probeerde God steeds weer Zijn volhardende liefde aan hen bekend te maken. Hij had hen lief met een eeuwige liefde (Jer. 31:3; Deut. 4:37). Hij zei tegen hen dat de respons die Hij zocht hun wederliefde was (Deut. 6:5). Maar ze waren net als wij. Voortdurend twijfelden ze aan Zijn liefde. En God bleef hen liefhebben. Toen ze klaagden dat Hij hen vergeten had, antwoordde Hij in die tedere bewoordingen van Jesaja 49:15: "Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet." Een moeder denkt misschien niet de hele tijd aan haar volwassen kinderen, maar als zij een kind aan haar borst heeft, is er nauwelijks een moment dat haar gedachten niet bij die zuigeling zijn. Wanneer ze 's avonds gaat slapen is haar laatste gedachte aan de baby die naast haar slaapt. Als ze midden in

de nacht wakker wordt, kijkt ze weer naar haar kind om te zien of alles goed is. Als ze dan 's morgens wakker wordt, is haar eerste gedachte weer haar zuigeling. Zo is de zorg van een moeder nu eenmaal voor haar kleintje. Zo, zegt God, zorg Ik voor de mijnen.

Ook het boek Hosea benadrukt dit. De pijnlijke ervaring waar Hosea doorheen moest in zijn persoonlijk leven was een gelijkenis van Gods houding ten aanzien van Israël. Zijn liefde blijft volharden zoals die van een trouwe echtgenoot ten aanzien van zijn ontrouwe vrouw. Waarom, denk je, heeft de Here een boek als het Hooglied in de bijbel geplaatst als het niet een beeld van deze grote waarheid is – de trouw van de goddelijke Minnaar ten aanzien van Zijn eigenzinnige bruid?

Ons geloof moet stevig gefundeerd zijn op het feit dat al Gods handelen met ons gebaseerd is op Zijn liefde. De woorden in Zefanja 3:17 “Hij zal zwijgen in zijn liefde” zijn ook vertaald met: “In stilte maakt Hij in liefde Zijn plannen voor u.” Beseffen wij dat elk ding dat God in ons leven toelaat uit een hart komt dat in liefde alles voor ons plant? Elke beproeving en elk probleem dat in ons leven komt is gepland voor ons uiteindelijk bestwil. Als Hij onze plannen doet mislukken, is dat om ons ervoor te behoeden dat wij het beste van Hem zouden missen. Misschien kunnen we dit op aarde niet volledig begrijpen, maar als we alleen maar beseften dat er geen secundaire oorzaken zijn, maar dat alles uit de hand van een liefdevolle God komt, zou dit al onze zorgen en angsten en de gedachten die ons normaal zo plagen, wegnemen. Het komt doordat gelovigen niet stevig geworteld zijn in deze waarheid, dat deze zorgen en bezorgdheden in hun hart ontstaan, en “de vrede Gods die alle verstand te boven gaat” en “de onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde” waar de bijbel over spreekt, blijven hen vreemd.

De bediening van de Here Jezus Christus was vaak een correctie van de valse opvattingen die zelfs godsdienstige mensen van Zijn tijd, die goed op de hoogte waren van het Oude Testament, niettemin hadden omtrent hun God. Alles wat Jezus deed, het genezen van zieken, Zijn troostende woorden tot de treurende, Zijn liefdevolle uitnodiging aan hen die met zonden beladen waren, het geduld met Zijn discipelen en tenslotte Zijn dood aan het kruis, alles toonde de liefdevolle natuur van het hart van God. Hoe vaak zei Hij niet tegen Zijn discipelen dat hun hemelse Vader hen liefhad en voor hen zorgde in alles. Hoe vaak bestrafte Hij hen niet omdat ze twijfelden aan hun Vader. Als aardse vaders goede gaven weten te geven aan hun kinderen, hoeveel te meer zal de liefdevolle Vader in de hemel het goede geven (Mat. 7:9-11). De gelijkenis van de verloren zoon

was ook bedoeld om hun Gods grote vergevende liefde voor Zijn koppige, opstandige kinderen te laten zien. Zo probeerde Jezus de onjuiste gedachten van Zijn generatie over God te corrigeren. In Zijn laatste gebed voor Hij naar het kruis ging, bad Hij dat de wereld de liefde van God zou kennen (Joh. 17:23). Moge God deze verzekeringen uit Zijn Woord van de waarheid van Zijn oneindige en onveranderlijke liefde voor ons, diep en voor eeuwig in ons hart griffen, want geloof in God gedijt alleen op deze bodem.

### **Liefde – het motief van onze toewijding**

In al ons dienen van de Here is het het onderliggende motief waarom het gaat. Voor de rechterstoel van Christus is de belangrijkste vraag niet zozeer: “Wat heb je gedaan?” als wel: “Waarom heb je het gedaan?” Het is niet het aantal uren dat wij besteden aan bijbellezen of gebed, of het aantal traktaten dat we verspreiden, of het aantal mensen tegen wie we getuigen, wat het belangrijkste is, maar het motief waarom al deze dingen zijn gedaan. Het is mogelijk om intensief bezig te zijn met al deze geestelijke activiteiten en toch met een totaal zelfgericht of wettisch motief. Voorbeelden van deze twee manieren van de Here dienen vinden we in de gelijkenis van de verloren zoon (Luc. 15:11-32). De jongste zoon had zelfzuchtige motieven; de oudste had een wettische geest. We willen daar in het kort iets meer van zeggen.

Op zekere dag kwam de jongste zoon bij zijn vader en vroeg om zijn aandeel in de erfenis. En zoals we net gezien hebben dat het Gods natuur is om overvloedig te geven, zo gaf de vader in deze gelijkenis aan zijn zoon. Maar zodra de jongste zoon alles gekregen had wat hij wilde, verliet hij zijn vader en ging naar een ver land. Daarmee toonde hij duidelijk dat zijn motief niet de liefde voor zijn vader was, maar dat het hem alleen ging om wat hij van de vader krijgen kon. Veel christenen zijn precies zo. Ze komen alleen tot God voor wat ze kunnen krijgen. Persoonlijke winst en zegen zijn de leidende motieven van hun godsdienst. In heidense godsdiensten zijn dat in het algemeen natuurlijk de motieven. Het verbaast ons niet dat de heidenen aalmoezen geven of lange pelgrimstochten maken om zo persoonlijk beter te worden van hun god. Maar helaas zien we deze houding ook onder christenen. Er is wel eens gezegd dat negentig procent van alle christenen gered is, als het dan niet voor materieel belang is dan is het wel vanwege het verlangen de verschrikkingen van de hel te verruilen voor de heerlijkheden van de hemel. Dit hoeft niet een totaal verkeerd iets



te zijn, maar het suggereert dat we vanaf het begin van ons christenleven tot God komen, gedreven door het zelfzuchtige motief van persoonlijk belang. Onderzoek je eigen hart en zie of dat bij jou ook zo is.

Dit zou niet zo slecht zijn als wij in het proces van geestelijke groei onze zelfzuchtige motieven gaan inzien, en onze houding gaan veranderen. Maar helaas gebeurt dit niet vaak en vele gelovigen leven hun hele leven op dit niveau van persoonlijk belang. Dat komt omdat zij altijd iets van God proberen te krijgen in plaats van Hem iets te geven, en daarom zoveel problemen in hun leven hebben en zo weinig vreugde in hun dienen van God. Waarom lezen we onze bijbel? Heel vaak doen we dat alleen maar om zelf gezegend te worden. Hoe zelden lezen we het om de wil van God te leren kennen en die te doen, zodat God verheerlijkt wordt door ons leven. Waarom bidden we? Vaak is het om een bepaalde zegen voor onszelf te krijgen. Hoe zelden bidden gelovigen dat het werk van God voortgang mag hebben op aarde voor Zijn heerlijkheid. Misschien vasten en bidden we zelfs. Maar hebben we ooit erbij stilgestaan wat ons motief is? Heel vaak is het omdat we iets begeren wat we graag willen hebben. O ja, het is misschien wel iets geestelijks wat we verlangen. Misschien wel dat we vervuld worden met de Heilige Geest. Maar het motief is nog steeds egoïstisch, dat wij heel veel gebruikt worden door God, en niet dat Zijn werk groeit, ongeacht wie Hij gebruikt. Zelfzucht is nog steeds zelfzucht, zelfs wanneer het iets goeds is wat wij zoeken.

Zing je? Er zijn muzikale gelovigen die solo zingen, maar hoeveel van hen kunnen eerlijk zeggen dat ze alleen Gods eer zoeken en niet ook heerlijkheid voor zichzelf? Of we hebben een bijbelstudie en gelovigen zeggen: "Wij zijn er erg door gezegend." Wat wij benadrukken is nog steeds dat wij iets van God ontvangen hebben in die samenkomst. Of God wel of niet verheerlijkt werd is van weinig belang. In het algemeen gaan de meeste gelovigen daarheen waar ze iets kunnen *ontvangen*. En daarom blijven ze geestelijke baby's. Nee, geestelijke bedelaars, hun leven lang, want zelfs datgene wat ze beschouwen als hun meest geestelijke activiteiten is bezoedeld door de zonde van zelfzucht. De tragedie in 1 Corinthiërs 3:12-15, waar gesproken wordt dat al ons werk voor God verbrandt, is het rechtstreekse gevolg van het feit dat wij werk met verkeerde motieven gedaan hebben. Echt berouw houdt altijd in dat we ons afkeren van een op onszelf gericht leven tot een op God gericht leven.

De oudste zoon in de gelijkenis wordt algemeen gezien als de beste. Maar als je zijn houding nader beschouwt, ontdek je dat hij net zo fout was als zijn broer. Toen de jongste zoon tenslotte terugkeerde, vierde de

vader dat met zijn hele huis in grote vreugde. De oudste zoon echter bleek niet in staat, uit pure jaloezie om te delen in die vreugde. Hij was zo boos dat er zoveel eer betoond werd aan die mislukkeling dat hij zelfs het huis niet was binnengegaan. Zijn antwoord op zijn vaders smeekbede laat de geest zien waarin hij al die jaren gediend had. “Al die jaren heb ik u gediend en ik ben niet één keer ongehoorzaam geweest. Toch hebt u voor mij nooit zo’n feest gegeven.” Zijn dienst voor zijn vader was, in plaats van vreugdevol en liefdevol, berekenend en wettisch, zoals een knecht die werkt voor loon. Net zoals wij vaak doen, vergeleek hij zijn lot met dat van anderen en ontdekte veel redenen om te klagen. Zij werden meer gezegend dan ze verdienden, terwijl *hij* die de zegeningen verdiende, niets kreeg. Dien jij de Here op deze wijze? Lees je je bijbel en bid je als een wettische plicht die je opgelegd wordt en niet durft te overtreden? Als het alleen maar is om je geweten te sussen dat je je stille tijd hebt, dan is dat weinig meer dan een zinloos ritueel. Geen wonder dat zoveel gelovigen geen vreugde kennen in hun bijbellezen of bidden of getuigen! Geen wonder dat hun dienst voor de Here al gauw een inspanning en een last wordt, als je je, nadat je verlost bent door de genade van God, opnieuw vrijwillig onder de wet plaatst.

Door de dood van Christus zijn wij dood voor de wet, “om het eigendom te worden van een ander, van Hem die uit de doden opgewekt is (Rom. 7:16). Paulus bedoelt eenvoudig dat in plaats van de Here te dienen zoals een dienstknecht zijn meester dient, wettisch, we Hem nu mogen dienen “in nieuwheid des geestes”, zoals een vrouw haar man dient, uit liefde. Er is een enorm verschil tussen deze twee. Kijk eerst naar de dienstknecht. Hij werkt onder een contract met regels en afspraken, heeft vaste uren dat hij werkt en een vast loon. In onze tijd gaat hij staken als hij vindt dat hij te hard moet werken of te weinig verdient. Menig kind van God dient Hem helaas op die manier. Hij gaat trouw naar de kerk en doet alles wat er van hem verwacht wordt. Zo hoopt hij God te behagen zodat Deze al zijn plannen in vervulling doet gaan. En als dat niet gebeurt beklagt hij zich bij God en de mensen.

O ja, ik ben het er wel mee eens dat het beter is God te dienen uit vreze dan Hem helemaal niet te dienen. Maar, broeders en zusters, er is een hogere en uitnemender weg – de weg der liefde (1 Cor. 12:31; 13:1). God wil niet dat wij onze religieuze activiteiten doen uit angst dat Hij ons straft als wij het niet doen. God wil dat wij Hem als een trouwe echtgenote haar man, dienen uit liefde. Zij dient hem niet voor loon of alleen bepaalde uren. Zij werkt niet volgens een contract. Als haar man invalide wordt,

blijft ze hem dienen en met vreugde voor hem zorgen, ook al kost dat veel opofferingen, omdat ze hem liefheeft. Zo'n dienst verlangt God van ons. Dienst van God die gemotiveerd wordt door iets minder dan zuivere liefde voor Hem, is in Zijn ogen waardeloos. Bovendien is het dienen van God met zelfzuchtige belangen of op wettische wijze pure slavernij. Het is autorijden met zand tussen de lagers. De auto kreunt en steunt en wil niet vooruit. Dit is helaas een beschrijving van de dienst van velen van ons. Maar als je het zand verwijdert en de machine smeert, loopt de auto weer geruisloos en snel! En zo wil God je bijbellezen en je gebed maken. Hij verlangt dat je aanbidden en getuigen en alle christelijke activiteit die je doet, voort zal komen uit liefde voor Hem, in grote vreugde.

De houding van de oudtestamentische heilige, Job, staat in opvallende tegenstelling met die van de twee zonen uit de gelijkenis. In Job zien we een beeld van dienen dat aangenaam is voor God. Satan beschuldigde Job dat hij God diende voor wat hij van Hem kreeg. Had God niet Job gezegend en hem enorm rijk gemaakt? Zou niet iedereen dat willen doen voor zulke beloningen?

Om dat te testen stond God de Satan toe Job te beproeven. In één klap was hij al zijn materiële bezittingen kwijt en daarna zijn kinderen en tenslotte zelfs zijn gezondheid. Toch bleef Job in al deze rampen God prijzen. Laten we nog eens kijken wat hij zegt: “De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd ... Zouden wij het goede van God aannemen en het kwade niet?” ... “Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen” ... “Hij toch zal mij tot heil zijn” ... “Maar ik weet: mijn Losser leeft” ... “Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen” ... “Toetste Hij mij, ik kwam als goud tevoorschijn” (Job 1:21; 2:10; 13:15,16; 19:25-27; 23:10). Zo vasthoudend was zijn trouw dat God aan het eind Job prijst voor zijn woorden (42:7). En nadat gebleken was dat Jobs motief in het dienen van God zuiver was, zegende God hem met het dubbele van wat hij eerst had. Zij die dezelfde geest van Job laten zien, zijn degenen die Gods volste zegen ontvangen. En vergeet niet dat Job maar een oudtestamentische heilige was. Als hij tot zulke hoogten kon komen, hoeveel te meer een nieuwtestamentische heilige!

Meer dan tweehonderd jaar geleden ontstond in Tsjecho-Slowakije de Moravische Zendingsbeweging, een opmerkelijk werk van God. Daaruit kwamen enkele bijzondere zendelingen voort, mensen met een buitengewone toewijding aan de Here, zoals we zelden meer zien in onze tijd. Sommigen van hen waagden het naar Afrika te gaan met het evangelie en vonden daar een leprakolonie. Ze verlangden om het goede nieuws van

Christus aan die melaatsen te verkondigen, maar werden verboden om daar binnen te gaan, want als ze er weer uitkwamen zouden ze de besmettelijke ziekte verspreiden. Zo groot was hun verlangen om die zielen voor Christus te winnen, dat ze toen besloten om levenslang in die kolonie te blijven, bereid om voor Zijn zaak daar te leven en te sterven.

In een ander voorbeeld hoorden de Moravische broeders van een eiland in West Indië dat uitsluitend bevolkt was door slaven. Alleen een slaaf mocht daar naartoe. De last om deze slaven voor Christus te winnen was niettemin intens. Ze gaven hun vrijheid op en verkochten zichzelf aan de meester van dat eiland als levenslange slaven, opdat zij het heerlijke evangelie aan hun medeslaven konden verkondigen.

Waarom brachten deze mannen zulke offers? Kun je het verklaren uit zelfzuchtige motieven? Of was het om een reputatie op te bouwen, wat vandaag het doel van veel christelijk werk schijnt te zijn? Of was het om wettische redenen om God gunstig te stemmen? Nee, helemaal niet. Niets dan pure liefde voor Christus bracht deze mensen er toe alles op te geven wat deze wereld kostbaar acht, om onder deze melaatsen en slaven voor het Lam de beloning voor Zijn lijden te winnen. Zij die iets van eeuwige waarde op aarde tot stand hebben gebracht dienden allemaal hun Heer uit liefde. Het was pure liefde die Jacob door die veertien jaar van dienen om Rachel bracht (Gen. 29:20). Zijn liefde voor haar deed hem de inspanning van het werk vergeten. Liefde voor Christus zal ook jou en mij met vreugde door de zwaarste dienst leiden.

## **Liefde – de ware toets van ons geestelijk leven**

We willen nu stilstaan bij de verschijning na Zijn opstanding aan Zijn discipelen in Johannes 21:15-17. Voor de kruisiging had Petrus de Here drie keer verloochend. Dit was het droevige einde van drie en een half teleurstellende jaren die hij met de Here gehad had, waarin hij trots en aanmatigend gebleken was. Toch zei de Here niets over zijn zwakheden toen Hij Petrus het weiden van Zijn schapen wilde toevertrouwen. Hij spoorde hem ook niet aan voortaan wat nederiger te zijn en meer te bidden en vrijmoedig te getuigen en indien nodig vervolging te doorstaan om de naam van de Here. Nee, Hij stelde dergelijke vragen niet, hoewel dat de kwalificaties zijn die een geestelijk man, en vooral iemand die een leidende functie onder Gods volk heeft, dient te hebben. De Here Jezus wist dat één enkele vraag voldoende zou zijn. Als op die vraag een echt antwoord zou komen, zou de rest automatisch volgen. “Heb je Mij meer lief dan alles en

iedereen?” Liefde voor Christus is de ware toets voor iemands geestelijk leven. Als iemand opgeklommen is tot een hoge positie in de kerk, misschien zelfs die van bisschop, nemen wij gewoon aan dat hij wel een geestelijk mens zal zijn. Dat hoeft helemaal niet zo te zijn. Het is de wedergeboorte en de daaropvolgende liefde voor Christus die iemand geestelijk maakt. Het is vandaag zelfs mogelijk dat een bisschop in de kerk niet eens wedergeboren is. Het hebben van een theologische graad is ook geen garantie. Zelfs het doorlopen van een goede evangelische bijbelschool maakt een mens niet geestelijk. Wij vergissen ons vaak door ons blind te staren op uiterlijke dingen, wat die ook mogen zijn, en te denken dat ze kenmerken zijn van geestelijk leven.

Er is maar één toets van echt geestelijk zijn in de ogen van God en dan ook maar één. Hoe groot is je liefde voor Hem. Uiteindelijk is dat iets tussen jou en de Here alleen. Hij stelt de vraag: “Heb je Mij lief?” en jij moet een eerlijk antwoord daarop geven.

Toen Izak Rebekka liefhad, zocht hij niet haar dienst, maar haar liefde. Dat zoekt de Here ook. Daar waar echte liefde is, is een spontane uiting van liefde.

Samen met Abrahams knecht maakte Rebekka een reis van zo'n duizend kilometer vanuit Mesopotamië naar Kanaän. Wat denk je waar ze tijdens die reis over spraken? Als ze Izak werkelijk liefhad, dan heeft Rebekka onderweg allerlei vragen gesteld. Ze wilde van alles over hem weten. Met precies zo'n honger zal een gelovige die de Here Jezus echt liefheeft, de bijbel lezen. Dag aan dag nodigt hij de Heilige Geest uit om hem meer van de schoonheid van de Here te laten zien. Dit was het ene ding dat David van de Here vroeg (Ps. 27:4). Alle eeuwen door zijn er mensen geweest die David hierin navolgden. Samuel Rutherford lag in een smerig gevangenisshok toen hij uitriep: “O mijn Heer, als er een brede hel tussen U en mij zou zijn, als ik niet bij U kon komen, tenzij ik erdoorheen moest waden, dan zou ik me geen twee keer bedenken, maar ik zou erdoorheen waden en U omhelzen en U de mijne noemen.” Helaas zijn er maar weinigen die zo'n honger en dorst hebben. Moge de Here ons opnieuw laten zien dat de mate van onze liefde voor Hem de ware maatstaf is van ons geestelijk leven. En opdat we onszelf niet voor de gek houden, moeten we de meetstok die Hij zelf gegeven heeft niet vergeten. Het bewijs van onze liefde is eenvoudig onze gehoorzaamheid (Joh. 14:15, 21, 23, 24).

In het laatste bijbelboek wordt deze ernstige waarheid bevestigd. Daar bestraft de Here de gemeente van Efeze omdat ze hun eerste liefde ver-

zaak hadden (Op. 2:1-5). In andere opzichten was het een opmerkelijke gemeente. De christenen daar hadden met inspanning en volharding gewerkt, ze konden de kwaden niet verdragen, ze hadden valse apostelen ontmaskerd, ze hadden volharding en kwaad verdragen om Zijns Naams wil. Zij waren met hart en ziel in het werk van de Here en niets had hen tegen kunnen houden. Toch, ondanks dit alles heeft de Here iets tegen hen. Dit was zo'n ernstig gebrek dat het hun bestaan als getuigenis van Hem zelfs bedreigde. Zij waren gevallen van een geweldige hoogte, zei Hij, en als ze zich niet bekeerden, zou Hij Zijn zalving van hen wegnemen, het teken van Zijn instemming met hun getuigenis. Wat was dit ernstige gebrek? Het was alleen dit dat ze koud waren geworden in hun liefde voor Hem. Zij hadden hun eerste liefde niet verloren, ze hadden die verzaakt en leefden op een ander niveau. Ze waren zo druk met hun samenkomsten en speciale weekenden en conferenties, zo te zeggen, en in vele andere vormen van christelijke activiteiten dat ze de Ene waarvoor al die andere dingen bestonden, uit het oog verloren. Dit toont duidelijk aan dat het de Here niet in de eerste plaats om onze activiteiten gaat, maar om de toewijding van ons hart aan Hem. De duivel weet dit en doet zijn uiterste best om ons zo druk bezig te houden met christelijk werk, wat dan ook, dat we geen tijd hebben voor onze gezegende Here en zo onze persoonlijke toewijding aan Hem verzaaken.

Jezus waarschuwde ons dat in de laatste dagen de zonde zo zou toenemen dat de liefde van de meesten zou verkillen (Mat. 24:12). We leven nu in die dagen. Onder de grote meerderheid van de belijdende volgelingen van de Here is de geestelijke temperatuur onder nul. Tenzij we zelf voortdurend waakzaam zijn, zullen we ontdekken dat die koude atmosfeer ook in ons leven binnensluipt. Mijn broeders en zusters in Christus, zelfs al verlies je al het andere, houdt dit ene vast – je liefde voor je Here. Zeg met David dat je slechts één ding van de Here vraagt met geheel je hart en dat zoekt al de dagen van je leven.

*“De meeste van deze is de liefde. Jaagt de liefde na”*  
(1 Cor. 13:13; 14:1).

## ÉÉN DING ONTBREEKT U

*“En toen Hij naar buiten ging om op weg te gaan, liep er iemand naar Hem toe, viel voor Hem op de knieën en vroeg Hem: Goede Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven? En Jezus zei tegen hem: Waarom noemt u Mij goed? Niemand is goed behalve Eén, namelijk God. U kent de geboden: U zult geen overspel plegen; u zult niet doden; u zult niet stelen; u zult geen vals getuigenis spreken; u zult niemand benadelen; eer uw vader en uw moeder. Maar hij antwoordde Hem: Meester, al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jeugd af. En Jezus keek hem aan en had hem lief, en Hij zei tegen hem: Eén ding ontbreekt u: ga heen, verkoop alles wat u hebt en geef het aan de armen en u zult een schat hebben in de hemel; en kom dan hierheen, neem het kruis op en volg Mij. Maar hij werd treurig over dat woord en ging bedroefd weg, want hij bezat vele goederen” (Marc. 10:17-22, Herz. S.V.).*

We lezen hier van een rijke jonge man die met groot verlangen bij de Here komt, maar teleurgesteld weggaat. Het was een heel bijzondere jongeman, want er staat dat hij naar Jezus toe rende (Eng. V.) waardoor hij zijn verlangen om de waarheid te leren kennen liet zien en hij viel op zijn knieën, waaruit zijn nederigheid bleek. Bovendien toonde zijn vraag een belangstelling in de eeuwige dingen die zeldzaam is onder jonge mensen, en misschien nog zeldzamer onder rijke jongelui. En dan, toen Jezus tot hem sprak over de geboden, kon hij zonder aarzelen zeggen dat hij ze alle gehouden had. Hij had nooit overspel gepleegd, nooit iemand gedood, nooit gestolen, nooit een vals getuigenis gesproken, nooit iemand bedrogen en nooit zijn vader en moeder onteerd. Omdat Jezus dit getuigenis niet betwist, moeten we toegeven dat hij een bijzondere jongen was, eerlijk, oprecht, moreel en ijverig. En toch legde Jezus ondanks dit alles Zijn vinger op dat ene dat nog ontbrak in zijn leven, iets zo belangrijks dat zonder dat al zijn goede eigenschappen niet baatten. Omdat hij vastzat aan

zijn materiële bezittingen, was hij niet bereid zijn kruis op te nemen en de Here te volgen.

We lezen in vers 21 dat Jezus, toen Hij hem aanzag, hem lief kreeg. Jezus zag de geweldige mogelijkheden in zijn jonge leven die gebruikt zouden kunnen worden voor de eer van God – of misbruikt voor hemzelf en de duivel. En Hij kreeg hem lief. Als in onze tijd de Here naar jonge mensen kijkt, kijkt Hij precies op dezelfde manier. Hij ziet de latente mogelijkheden in elk jong leven, en Hij weet ook hoe de meeste van deze levens verspild worden aan dingen die niet eeuwig duren. Heel veel jongelui vandaag worden door zulke dingen verblind. Net als deze jongeling gaan ze “bedroefd heen”. Ze zijn niet bereid de prijs te betalen die het volgen van Jezus met zich meebrengt, en dus missen zij net als hij het grote voorrecht om in hun leven het doel waartoe ze geschapen en verlost werden te vervullen. Het verdriet dat ze kiezen is eeuwig hun deel!

Velen die bekend zijn met de uitnodiging van de Here in Mattheüs 11:28 aan de vermoeide en belaste zondaars, zijn onwetend wat betreft de woorden van Jezus die daar onmiddellijk op volgden. Tegen hen die Zijn roep hoorden: “Komt tot Mij”, zei Hij daarom: “Neemt mijn juk op u en leert van Mij” (vers 28,29). Dat is hetzelfde als wat Jezus ergens anders zegt: “Hij neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij”. Maar de twee uitspraken van Jezus in vers 28 en 29 mogen niet gescheiden worden. Hij wilde dat allen die tot Hem kwamen ook hun kruis op zich zouden nemen en Hem volgen, en Hij verwachtte niet dat iemand tot Hem zou komen die niet bereid was te volgen. De Here Jezus heeft de mensen nooit twee verschillende niveaus van toewijding aangeboden, één voor hen die alleen verlossing en toegang tot de hemel wilden en een ander voor hen die bereid waren hun kruis op te nemen en Hem volledig te volgen. Hij hield hun slechts één standaard voor. Allen die voor vergeving van zonden tot Hem kwamen, moesten ook Zijn volle doel en plan volgen. Veel christelijke predikers laten twee aparte standaards zien, één het aanvaarden van Christus als Heiland en de tweede het aanvaarden van Hem als Heer. Maar dat is, met Paulus’ woorden, “een ander evangelie” en niet het evangelie van Christus dat de apostelen verkondigden (Gal. 1:6-9). De mensen hebben gescheiden wat God samengevoegd heeft en deze scheiding van de twee essentiële ingrediënten van de christelijke boodschap is de oorzaak van zoveel gebrek aan vitaliteit in de christelijke kerk vandaag de dag.

Misschien hebben slechts weinigen onder ons begrepen wat kruisdragen werkelijk inhoudt. Velen van ons praten over de incidentele lasten van het leven als ons kruis. Anderen zien lichamelijke kwalen als een kruis.



Weer anderen gebruiken het woord voor hun lastige vrouwen of ruwe mannen of ongehoorzame kinderen. Ik zeg je dat dit evenmin onze kruisen zijn als de gouden kruisjes die mensen om hun hals dragen. Dit is niet het kruis waar Jezus over sprak toen Hij zei: “Hij neme zijn kruis op”. De christelijke kerk heeft van het kruis een mooi, religieus symbool gemaakt, zodat de meeste mensen een verkeerde indruk hebben van wat Jezus werkelijk bedoelde.

In de tijd dat Jezus op aarde wandelde was het kruis een middel om iemand te doden. Het was een voorwerp van schande. Als je in die tijd in Jeruzalem gewoond had en je zag op een dag een man in de straat lopen die een kruis droeg, omringd door Romeinse soldaten, zou er bij jou geen twijfel aan bestaan waar die man heenging. Hij ging naar de plaats van executie. Hij had vaarwel gezegd tegen zijn familieleden en vrienden en liep nu een weg waarlangs hij nooit meer zou terugkeren. Hij had de wereld vaarwel gezegd en verliet nu deze wereld voor altijd. Niets van wat hij bezat zou hij ooit weerzien. En bovendien verliet hij deze wereld op een zeer schandelijke en vernederende wijze. De dood aan het kruis was een schandelijke dood. Dit alles lag besloten in wat Jezus bedoelde toen Hij de mensen, zoals ook de rijke jongeling, opriep hun kruis op te nemen en Hem te volgen. Want volgen betekent dezelfde weg gaan, en Jezus was op weg naar Jeruzalem om gekruisigd te worden. Als we dit beeld van het kruis niet voor de geest hebben, zullen we nooit ten volle begrijpen wat Jezus bedoelde toen Hij over het kruis sprak in het leven van de gelovige.

Maar er is nog iets wat ik wil opmerken voor we verder gaan, en dat is dat Jezus nooit iemand dwingt om het kruis te dragen. We hebben in het vorige hoofdstuk gezien dat God altijd de vrije wil van de mens respecteert. Jezus zei: “Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op” (Luc. 9:23). Er is hier geen sprake van dwang. Hij verlangt alleen onze gewillige toewijding aan het hele voornemen van God.

Bij een andere gelegenheid sprak de Here Jezus over een graankorrel die in de aarde viel en stierf en zo vrucht droeg (Joh. 12:24). Ook daar doelde Hij op Zijn op handen zijnde dood aan het kruis, maar het principe van dat vers heeft betrekking op allen die verlangen om een geestelijk vruchtbaar leven te leven. Een graankorrel blijft een korrel zolang hij met andere korrels in de graanschuur ligt. Als hij vrucht wil dragen moet hij gescheiden worden van alle andere korrels en alleen in de grond vallen en daar sterven. Alleen dan komt hij weer tevoorschijn in triomfantelijke vruchtbaarheid.

Ons onderwerp in dit hoofdstuk is dus onze dood met Christus en opnieuw willen we dat overdenken in drie punten. Eerst zien we dat het kruis een scheiding met zich meebrengt; in de tweede plaats dat het kruis dood betekent en in de derde plaats dat het overwinning en vruchtbaarheid brengt.

## **Het kruis betekent een scheiding**

Toen Jezus werd gekruisigd op Golgotha, hingen er aan weerszijden twee dieven, met Jezus in het midden. Ze waren gescheiden in hun lichamelijk lijden door het kruis van Jezus. In hun dood waren ze voor eeuwig gescheiden, één voor eeuwig verloren, de ander voor eeuwig met Jezus.

Dit is een beeld van wat het kruis van Jezus altijd doet. Het scheidt mensen die het licht kiezen van de mensen die de duisternis liever hebben. Ja, het scheidt.

Er zijn vandaag veel oprechte christenen die denken dat elke poging om scheiding tussen mensen te brengen altijd van de duivel is en dat elke beweging die eenheid zoekt altijd van God komt. Dat komt alleen doordat ze niet vertrouwd zijn met hun bijbel. De bijbel spreekt al op de eerste bladzijde over scheiding. In Genesis 1:3 lezen we over de schepping van het licht en in vers 4 lezen we dat God zag dat het licht goed was. Daarna scheidde Hij het licht van de duisternis. Als Hij die twee niet verhinderd had zich te vermengen, was er waarschijnlijk een soort schemering ontstaan, maar God had het licht geschapen met een speciaal doel, om leven te schenken. Zo zien we dat God de eerste was om een scheiding te maken. God is een God van onderscheid en de hele bijbel door vinden we dit principe heel duidelijk. Bovendien leidt een scheiding van principes al gauw tot een scheiding tussen mensen. God verbood Israël om zich door huwelijken te vermengen met de omringende volkeren, omdat zij een licht moesten zijn voor de volkeren die in duisternis zaten. Om dezelfde reden wordt de gemeente in het Nieuwe Testament gezegd zich af te scheiden van de wereld (2 Cor. 6:14). In feite betekent het Griekse woord ekklesia, dat met gemeente vertaald wordt, zelf “een uitgeroepen, afgezonderde groep mensen”.

De gemeente en de wereld hebben dus iets gemeenschappelijks met de twee misdadigers die aan weerskanten van Jezus hingen. Beiden waren oorspronkelijk slecht, maar één kreeg vergeving en was gerechtvaardigd omdat hij berouw had. De ander bleef volharden in de zonde en stierf zon-

der vergeving. Hun eeuwige bestemming was dus verschillend, net zoals die van de wereld en de gemeente. Want de geest van de wereld is volledig tegengesteld aan de Geest van God, omdat deze de duisternis liefheeft en zich afkeert van het licht. Ze kiest haar eigen bestemming en vindt die.

Helaas betekent het afgezonderd zijn voor God ook vaak een afzondering van de godsdienstige wereld. Als wat doorgaat voor de christelijke kerk leeft naar de geest van deze wereld en niet naar de Geest van God, en zich laat leiden door de tradities van mensen in plaats van door het Woord van God, dringt zich een keuze aan ons op. Op datzelfde uur dat de Here Jezus buiten de stad Jeruzalem gekruisigd werd, aanbaden in de stad de priesters en religieuze leidslieden God in de tempel. Ze hadden Zijn Zoon gekruisigd buiten de poort en in hun blindheid gingen ze door met hun godsdienstige rituelen in de stad, in het geloof dat God een welgevallen in hen had! Maar de Here Jezus zelf stond zowel in Zijn leven als in Zijn dood buiten alle godsdienstige vormen en dat geldt ook voor Zijn ware discipelen (Joh. 16:2). Er zijn tegenwoordig veel belijdende christelijke kerken die, net als de gemeente in Laodicea, zich in dezelfde positie geplaatst hebben als die Joden. Ze gaan door met hun activiteiten en denken dat alles goed is met hen, terwijl al de tijd de Here zelf buiten de kerkdeur staat (Op. 3:14,20).

Er is een verhaal van een Amerikaanse neger die pas de Here had aangenomen en die een kerkdienst wilde bijwonen in een bepaalde stad in het zuiden van de Verenigde Staten. Hij realiseerde zich niet dat de christelijke kerk ook aan rassendiscriminatie deed, en dat deze kerk alleen voor blanken was, en was verbaasd toen de koster weigerde hem toe te laten. Hij ging teleurgesteld heen en zei het tegen de Here in gebed. De Here antwoordde, zo gaat het verhaal: “Trek het je niet aan, Mijn zoon, Ik heb zelf vaak geprobeerd binnen te komen in die kerk, al sinds haar oprichting, en het is Me niet gelukt; dus wees niet verbaasd dat ze jou ook wegsturen.” Als het Woord van God terzijde gesteld wordt door de tradities van de kerk, ontstaan er zulke vooroordelen. De christen die zijn kruis opneemt en Jezus volgt zal merken dat hij in de geest afgescheiden is van een christendom dat zulke wereldse eigenschappen heeft. Om zo apart te staan is nooit gemakkelijk.

Tegenwoordig wordt er veel gesproken over oecumenische eenheid onder christelijke kerken. Daarom zijn velen bang om afscheiding te prediken uit angst dat hun gemeente hen beschouwt als liefdeloos en onchristelijk. Het is daarom goed voor ons de woorden van Jezus in Lucas 12 vers 51 en 52 in gedachten te houden, zodat we niet een onevenwichtig

beeld krijgen van wat echte Christusgelijkvormigheid betekent. Jezus zegt hier met grote nadruk dat Hij gekomen is om verdeeldheid te brengen. Uiteraard is er een eenheid die volledig overeenkomstig de Schrift is. Het is de eenheid waarvan Jezus sprak in Johannes 17, die haar karakter ontleent aan de eenheid van de Godheid (“in ons”, vers 21) en het is veelbetekenend dat Jezus in ditzelfde hoofdstuk ook heel nadrukkelijk sprak over afzondering (vs. 16). Het is ook de eenheid waar Efeze 4:3 over gaat, de eenheid des Geestes. Dit is één ding; een door de mens gemaakte eenheid is totaal iets anders. Deze heeft geen betere toekomst dan de eenheid die we zagen bij de torenbouw van Babel (Gen. 11:1-9).

Afscheiding van de wereld is in feite een leidraad door het hele Nieuwe Testament. Voordat Jezus aan het kruis ging zei Hij tegen Zijn discipelen dat ze niet tot de wereld behoorden. Jezus zelf was “niet van deze wereld”, maar Hij zei ook heel duidelijk dat Zijn discipelen evenzeer tot een andere wereld behoorden. En omdat ze niet tot deze wereld behoorden, zouden ze de wereld een moeilijke plaats vinden om in te leven (Joh. 15:19; 17:16). Bovendien is het de verantwoordelijkheid van de discipel zichzelf onbesmet van de wereld te bewaren (Jac. 1:27). Want de gemeente is de bruid van Christus, geliefd en verworven door Hem en geheiligd door Hem (Ef. 5:25-27). Dit verklaart Paulus’ “ijver Gods” waarmee hij waakt over de Corinthiërs. Hij zei dat hij verlangde hen als een reine maagd voor Christus te stellen en hij vreesde dat de duivel hen misschien zou verleiden (2 Cor. 11:2,3). Het verklaart ook de buitengewoon strenge woorden: “Overspeligen, weet gij niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is?” (Jac. 4:4). Ja, de bijbel heeft veel te zeggen over afscheiding van deze wereld.

Maar we willen duidelijk stellen dat waar de bijbel over spreekt niet afscheiding is in de zin van afstand. Het is geen uiterlijke, fysieke afscheiding van de mensen in de wereld. Beslist niet! Het is een afscheiding van het hart. Velen hebben gedacht dat ze dichter bij God konden komen door als kluizenaars op een eenzame plaats te gaan wonen waar ze geen contact hebben met de mensen van de wereld. De monnik die zich in een klooster opsluit of de non die zich terugtrekt binnen de muren van een convent, heeft de betekenis van de bijbelse afscheiding niet begrepen. Deze afscheiding betekent ook niet dat je speciale kleren draagt. Jezus zelf heeft nooit over zulke middelen van een uiterlijke onderscheiding gesproken, of die gepraktiseerd. Wat Hij leerde was dat de geest vrij moest zijn van de geest van de wereld, zelfs al leefde je er middenin.

Wij zijn wezens in een vreemd element. Een schip in de oceaan is

omringd door water en toch dringt het zeewater niet in het schip. Als een gelovige zo leeft, zal hij zeker bespot worden en vroeg of laat tegenstand krijgen van de wereld. De wereld wordt al gauw een ongemakkelijke plaats voor hem. Jezus waarschuwde Zijn discipelen van te voren dat deze vijandschap onvermijdelijk was als een gevolg van het volgen van Jezus (Joh. 16:33). Als een christen een hemelburger is, dan is de aarde duidelijk niet zijn natuurlijk element. Hij is als een vis op het droge en hoeft niet verbaasd te zijn als hij het moeilijk vindt om hier op aarde zijn bestaan te hebben. Er zou een wonder voor nodig zijn om een vis op het droge in leven te houden en er is ook een wonder nodig voor de ware gemeente van Christus om op aarde te leven. Maar dat is juist Gods bedoeling – een leven van dagelijkse afhankelijkheid van Zijn wonderwerkende kracht.

God verwacht dat Hij een grote kloof zal zien tussen Zijn volk en de geest van deze wereld, een kloof zo diep en breed als die, die het paradijs scheidt van de hel (Luc. 16:26), een kloof die nooit overbrugd kan worden. Vrij te zijn van de geest van de wereld is altijd Gods verlangen voor de Zijnen geweest. Helaas moet menig gelovige deze les nog leren en zolang hij dat niet doet, blijft hij krachteloos en gefrustreerd.

Het was deze vrijheid van geest die Abraham, nadat hij het geleerd had, in een positie van kracht en vruchtbaarheid bracht. Dit is duidelijk te zien in Genesis 22. Daar zei God tegen Abraham dat hij zijn enige zoon moest offeren. Dit was niet omdat Hij Izak wilde doden (zoals blijkt uit vers 12) maar om Abraham vrij te maken van elke buitensporige liefde voor de jongen. Abrahams bruikbaarheid als dienaar van God was het punt hier. God wilde dat hij vrij zou zijn van elke zelfgerichte bezitsdrang in zijn houding ten aanzien van Izak. Hij wilde dat Abraham Izak voortdurend zou zien als een goddelijke gave.

Als de Here materiële bezittingen en andere dingen die ons dierbaar zijn van ons afneemt of ze ons onthoudt, handelt Hij met ons zoals met Abraham. Dit verklaart waarom Hij de rijke jongeling vroeg alles wat hij had te verkopen. Hij zat te vast aan zijn geld. Materiële dingen op zich zijn niet zondig. Pas als ze een belemmering vormen om de Here te volgen, worden ze zondig. Dit is ook waarom de Here ziekten en sterfgevallen in onze familie toelaat, om ons innerlijk los te maken van een te grote genegeheid voor onze geliefden (Luc. 14:26,27). Ware afscheiding houdt ook in dat we alles wat we hebben, beschouwen als ons toevertrouwd en dus niet van onszelf, maar van de Here, en ons gegeven om te gebruiken voor Zijn glorie.

We kunnen onszelf tot Gods kinderen rekenen, maar als we dit aspect

van het kruis van Christus niet aanvaard hebben, met alle kosten daarvan, zullen we nooit de voorrechten van zoonschap genieten die God bedoelt voor al Zijn zonen en dochters (2 Cor. 6:14-18). Broeders en zusters, er is een rijkdom waar we nooit van hebben kunnen dromen, die God bedoeld heeft voor ons. Wij hebben die nog niet ontvangen en Hij kan ons die ook niet geven, omdat ons hart afgetrokken wordt en onze handen vol zijn van de dingen van de wereld.

## **Het kruis betekent sterven**

Als wij werkelijk het kruis aanvaardden waar Jezus over sprak, betekent dit de dood voor ons. Als de graankorrel in de aarde valt en vertrappt wordt en tenslotte ontkiemt, heeft hij geen schoonheid meer. Op precies dezelfde wijze is een gelovige die zijn kruis opneemt en Jezus volgt, niet langer aantrekkelijk voor deze wereld. De wereld veracht hem. Misschien waren er vroeger veel dingen in hem die ze bewonderden, maar nu niet meer. Evenals zijn Heer wordt hij nu veracht en verworpen door de mensen.

Net zoals in oudtestamentische tijden het vuur de offerande verteerde die op het altaar gelegd werd en er niets dan as overbleef, zo brengt ook het kruis van Christus een mens de dood. Ware toewijding aan de Here betekent altijd de dood. Het vuur van God verteert elk leven dat Hem toegewijd is zo, dat die ziel niet meer voor zichzelf of voor de wereld kan leven, maar alleen voor God. Hij is dood voor deze wereld en deze wereld is dood voor hem (Gal. 6:14). Er is heel veel oppervlakkige toewijding onder christenen vandaag die geen enkele rekening hiermee houdt. Maar de Heiland zei: “Die neme zijn kruis op” en dit is de enige toewijding die God aanvaardt. Geen oudtestamentisch offer dat niet verteerd werd door het vuur op het altaar werd door God aanvaard. Misschien hebben we vaak onszelf aan God gegeven om Zijn zegen te ontvangen, maar hebben we ook onszelf aan Hem gegeven om op deze wijze te sterven? Hebben wij God toegestaan uit ons leven weg te nemen wat Hij maar wil en alle ambities en plannen die we voor onszelf gemaakt hebben in de as te leggen? Dat is wat het kruis betekent.

Het is inderdaad verbazingwekkend te zien dat christenen die belijden de Here Jezus te volgen, toch tegelijkertijd proberen geaccepteerd en populair te worden in deze wereld die Hem gekruisigd en verworpen heeft. Dat kan alleen maar een namaak christendom zijn. Aanvaarding en populariteit in de wereld, of zelfs in christelijke kringen, zijn geen aan-

wijzing van Gods zegen. Integendeel, het is iets waar Jezus zelf ons voortdurend voor waarschuwde (Luc. 6:26). Voor Hem deed het er niet in het minst toe of de wereld Hem accepteerde of verwierp, want in Zijn geest was Hij al lang voordat Hij naar het kruis ging, gestorven voor deze wereld. Niet dat Hij probeerde Zich onpopulair te maken bij de wereld, maar aan de andere kant stoorde het Hem niet als het doen van de wil van de Vader dit effect had.

Dat moet ook de geest van de discipel zijn. Daarom noemde Paulus zichzelf “een dwaas om Christus’ wil” (1 Cor. 4:10). Overal waar Paulus heenging waren er die hem een dwaas vonden. Maar dit alles raakte hem niet. Net als zijn Meester was hij voor de wereld gestorven.

Er was eens een man die in de stad waar hij woonde van de Here getuigde door in de straten te lopen met een reclamebord om zijn lichaam waarop bijbelverzen waren geschreven. Als gevolg daarvan lachten velen in de stad hem uit en maakten hem belachelijk. Op een dag had hij op de voorkant van het bord deze woorden geschreven: “Ik ben een dwaas om Christus’ wil” en op de achterkant: “Wiens dwaas ben jij?”

Begrijpen wij dat als we niet bereid zijn om Christus’ wil dwazen te zijn, we dwazen van de duivel zijn, of we dat beseffen of niet? Het kruis aanvaarden betekent de positie van dood voor deze wereld aanvaarden, zodat het er niet langer toe doet of de wereld je prijst of bekritiseert. Dit is bij veel jonge mensen vaak “het ene ding dat ontbreekt” en dat hun effectieve dienst voor de Here aanzienlijk beperkt en vaak totaal verhindert. We kunnen veel diploma’s en titels hebben en veel gaven en talenten, maar die zijn alle van geen nut in de dienst voor de Here als ons dit ene ding ontbreekt.

Het kruis betekent niet alleen dat we dood zijn voor de wereld. Het betekent ook dat we dood zijn voor onze eigen wil. Dit is moeilijker dan wat we tot nu toe besproken hebben, want het houdt in dat we niet langer onze eigen weg willen gaan, maar de weg van de Here. Het betekent ook dat we niet langer opkomen voor onze eigen rechten. We willen het niet langer vergelden als anderen ons kwetsen. Dit is de standaard van leven die Jezus Zijn discipelen voorhield in Zijn bergrede (Mat. 5, 6 en 7). Hoe heel anders is dit dan het soort leven dat we dagelijks om ons heen zien, niet alleen bij de ongelovigen, maar helaas ook bij veel gelovigen! Velen hebben naar deze standaard van Jezus in deze hoofdstukken gekeken en gezegd dat het te moeilijk is om zo te leven. Het is niet alleen te moeilijk, het is onmogelijk! Tenzij we bereid zijn het kruis in ons dagelijks leven te aanvaarden, is het een onmogelijkheid. Maar als ons leven zich onderwor-

pen heeft aan de heerschappij van Christus, kunnen we vol vreugde weigeren om terug te vechten en ons zachtmoedig onderwerpen aan alles wat mensen ons aandoen, omdat we weten dat God ze heeft toegelaten ons zo te behandelen.

Dit was Jezus' houding tijdens Zijn terechtstelling. Hij had met één woord tweeënzeventigduizend engelen te hulp kunnen roepen, maar Hij weigerde dat. Ootmoedig onderging Hij de valse beschuldigingen, de beledigingen, de slagen, de kruisiging, omdat Hij geloofde dat Zijn Vader dit alles had toegelaten. Hij werd als een worm behandeld (Ps. 22:7), versmaad en onder de voeten vertreden. Het verschil tussen een slang en een worm is dat als je op de eerste trapt, hij je gaat bijten, maar als je op een worm trapt, zelfs al verpletter je hem, hij doet niets terug. In de ene zie je de geest van de duivel, in de andere die van Gods Zoon. Wanneer mensen ons kwaad doen, ons beledigen of onze rechten met voeten treden, reageren wij altijd op één van deze beide manieren. Welke is dat tot nu toe geweest?

Ben je grof beledigd en diep vernederd? Als je het kruis aanvaardt, betekent dit dat je bereid bent om de Heilige Geest je tong te laten vastbinden, zodat je je niet verdedigt, en je handen in de boeien te slaan zodat je niets terug schrijft, en je hart zacht te maken, zodat je met liefde reageert op haat, met zegen op vloek en met vriendelijkheid op ruwheid. Je vrienden en zelfs je eigen gekwetste ego zeggen in zo'n situatie dat je de vernedering niet passief moet ondergaan en dat je de persoon die jou beledigd heeft niet zonder meer kunt laten gaan. Maar de Heilige Geest wijst je de weg van het kruis en zegt: "Nee, doe niets, zeg niets. Laat Mij in plaats daarvan die persoon door jou heen liefhebben."

Naar welke stem ga je luisteren? Je komt zulk soort situaties dagelijks tegen zolang je in deze zondige wereld leeft – en soms zijn het zelfs gelovigen die je onheus bejegenen! Denk er bij zo'n gelegenheid aan dat er maar twee mogelijkheden van reageren zijn. Of je aanvaardt bereidwillig de dood van jezelf, of anders kruisig je de Here opnieuw. De wereld kan Christus niet opnieuw kruisigen, maar het is in zekere zin mogelijk dat gelovigen dit doen (Heb. 6:6). We doen dat elke keer als we het kruis weigeren in ons leven. Het is onze weigering om de weg van het kruis te gaan in zulke situaties die ons geestelijk leven verlamt. Als je het kruis daar aanvaardt, dan wordt ons hart niet alleen vervuld van blijdschap, we banen ook de weg voor meer goddelijke vruchtbaarheid.

Ik wil nogmaals zeggen dat als we op deze manier het kruis aanvaarden, we in niets meer onze eigen weg willen gaan, maar alleen de weg van



de Here. Dit lag besloten in het gebed van Jezus zelf in de Hof van Gethsemane: “Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.” Het ligt ook besloten in Paulus’ voorbeeld van de huwelijksrelatie om onze eenheid met Christus te illustreren: “Gelijk de gemeente onderdanig is aan Christus, zo ook de vrouw aan haar man, in alles” (Ef. 5:24). Wat betekent die onderdanigheid? Het kan alleen de kruisiging van onze eigen wil betekenen, zodat we van nu af aan alleen Zijn wil doen. Dit was de geest van Christus toen Hij naar het kruis ging en het was vanwege deze geest dat Hij de machten van de duisternis kon verslaan.

Broeders en zusters in Christus, hebben jullie je zo aan Hem overgegeven dat je niets anders verlangt dan Zijn wil, ook al kan dat betekenen dat je telkens weer nee moet zeggen tegen je eigen wil? Er is altijd een kruis op de weg van hen die Gods wil willen doen.

Bovendien, zoals de dood iemand van deze wereld overbrengt naar een andere, zo brengt het aanvaarden van het kruis de gelovige over naar het niveau van het koninkrijk van Christus (Col. 1:13). Meteen begint hij de wereld om hem heen met andere ogen te zien en met een totaal nieuw waardenbesef. Geld, aardse goederen, mensen, ze worden nu allemaal gezien in het licht van het kruis, in het licht van de eeuwigheid, in het licht van het koninkrijk van Christus. Mensen worden door hem niet langer als arm of rijk gezien, als belangrijk of onbelangrijk, groot of klein, of naar hun verschillende sociale niveau. Het zijn nu allemaal zielen voor wie Christus gestorven is (2 Cor. 5:16).

Voor zo iemand hebben geld en goederen niet meer hun oude bekoring. De dingen van de eeuwigheid zijn des te aantrekkelijker geworden. Hij ziet de hele wereld en alles daarin als door God veroordeeld, en daarom gedoemd om eens te verdwijnen. Van nu af aan leeft hij alleen om de wil van God te doen en schatten te verzamelen in de hemel (1 Joh. 2:17; 1 Pet. 4:1-3). Het doet mij verdriet als ik een kind van God zie die op dezelfde manier naar materiële dingen kijkt als een ongelovige, door wereldse ogen. Zo’n ziel heeft nooit de ware betekenis van het kruis van de Here Jezus Christus gekend.

Zou jij jezelf eens willen toetsen? Wil je echt weten in hoeverre je tekortschiet? Je hoeft alleen Mattheüs 5, 6 en 7 maar te lezen en jezelf eerlijk af te vragen bij hoeveel van deze geboden van Jezus je er zelfs nooit bij stilgestaan hebt dat het nodig zou zijn ze te gehoorzamen.

*Wordt vervolgd*